

ct

Soca

de
Marc Garcia Coté

(fragmento en catalán)

...des enfants troublés qui jouent
avec les morts comme avec des mots

Jean-Pierre Peter

MARCEL
EL PADRE/ EL AMERINDIO
EL CURA
LA MADRE
LA HERMANA
EL HERMANO

MARCEL

fa fred i no plou, la lluna enrabiada d'aquest espectacle, les paraules que surten de la meua boca, oberts grans els ulls per veure-hi gran, avui, el vent fuetaja els arbres, les branques fuetegen el vent, només per dir-vos el que passa a la vora, les fulles cauen i el terra es tapa, la casa nova, la meua casa, aquest verd que em revolta, tinc set, tinc nit, qui ha matat el meu cavall?, el cavall el meu cavall com un gos, era si fa no fa el meu gos, un cavall llop, un gos gran misteriós, fidel com la nit després del dia, les brases del crepuscle, aviat el terra serà cel, i a vegades hem de resignar-nos, submergir-nos, de gust, submergir-nos al buit, a la terra i el fang, els meus nervis seran, amb gust ho dic, amb gust, els meus nervis seran les arrels dels arbres que creixeran en aquest petit rectangle de terra buit, planteu-me, em fan créixer, la meua història fa créixer una nova vida, menjo terra negra com si fos trufa, m'omple, em farceixo de vosaltres, i de tots els cossos que un dia van viure en aquesta estrofa de terra, les meves paraules dormiran i ningú podrà despertar-les sense netejar-me aquesta pols que serà ara el meu abric, el meu llençol fosc, he vingut, em fa mal el braç, i sang per tot arreu, degota sempre, però menys, no tanta com per omplir aquesta palangana, la meua sang és suau, i pels altres sempre tinc febre, al recipient de ma mare ja tenia una mena de febre, sempre és una cosa amarga, tan amarga com la mort d'un cavall, el meu cavall, el meu cavall, que m'estimo més que cap altra cosa a la vida, aquest cavall, no és un gos, era la meua veu quan no en tenia, i mai m'hauria arrancat la llengua, perquè no sóc res més que això, les meves paraules, ho sóc, avui, i els dies i les nits que les habiten, parlo i visc, toco, escolto, miro si parlo, sense les meves paraules només sóc el sol d'Andalusia, no em moc més, tinc una gana terrible, gana podria fins i tot arrancar-me així el ventre, aquesta cosa aquí, volia lligar-me el ventre amb els cordons de les sabates, o el mocador del meu coll, tot hauria estat molt millor si no hagués tingut aquesta gana, sabeu com és de dura la mort de les paraules?, i la mort d'un cavall?, en tocava, de paraules, de menys en menys perquè els cabells cauen i les paraules també, sense les meves paraules el silenci és impossible, ja no és silenci, escoltes aquesta pluja de paraules, els boscos i la nit, les nits i el bosc, i si no hi ha silenci no hi ha res, el cavall era allà, i fins i tot avui, té l'ànima d'un pell roig amb la seva fulla de ferro a la boca, ens treu la llengua, les meves dents eren les seves, el meu alè de cavall, aquest cavall, quan el toco, aquest cavall que he tocat el deixo anar, em mira amb les seves llunes, i m'hi veig a l'interior, és com si, com si hagués pujat allà dalt, llunes que canvien de cicle, si clareja o no, ja no es mou, canta sang, un cavall sobre sang, la sang del cavall, la bèstia pobra bèstia una pobra taca en la sang, el plomatge, la cabellera del meu cavall, la crinera del meu gos, una llaga oberta, calenta, s'escapa una bafarada de gos que tremola, l'exterior d'un cos escarlata, aquesta finestra cap a baix, he mirat les flors, els clavells que anticipaven el cavall sobre vermell, i aleshores l'he vist, que gemegava encara i poc, Neu, li deia així, perquè no l'havia vista mai, no cau massa sovint, aquí, en la meua memòria una vegada potser fa molt de temps, la vaig veure, la neu, la delicada neu, i li he parlat, li he dit tot anirà bé, no et preocupis, mira'm, no tanquis els ulls, sóc aquí, sobretot no tanquis els ulls, agafa't a les paraules, com sempre res no canvia i he vist que el seu foc ja no era allà, estava sec, buit de tot i estranger, fa la pudor de les clavegueres dels àngels, i si tanco els ulls tot és aquí de tota manera, voldria, molt, deixar sortir aquest fred, tu que m'acompanyaves, que em portaves, Neu dins meu, que agitaves les brides per mi, flocs que em cobreixen, mil i un diamants, perles o ampolles al desert un dia, neu que toca el mar de dunes, sorra que rep la neu, neu morta bruna podrida, i m'han dit, ets tu qui l'has matat, han gosat, amb les teves mans, la teva arma, i jo no ho he fet, jo mai jo no hauria pogut mai tocar el meu cavall, l'entrenava des de petit per dur-me lluny, però encara tenia massa por, havia de ser el meu guia, és cert, de vegades passa, que toco les

flors, perquè hi ha moltes flors, aquí, però totes semblants, resistents a les pluges, les flors del meu jardí, les flors del poble, les flors que s'enfilen per les parets, les flors sorprenen i jo no puc ni tan sols mirar-les, si miro les flors, moro, no puc anar a la presó, perquè destrossaria tots els jardins de la presó, per alleujar, diuen, la vida dels presoners, em sembla haver llegit, només hi ha jardins a les presons, jardins i més jardins, els assassins, els lladres, la pobra gent, a mi haurien de tancar-m'hi dues vegades, a la presó, primer perquè diuen que he matat el meu cavall, cosa ex-tra-ordi-ordinària-ment falsa, i la segona perquè jo, n'estic segur, podria destruir els jardins en una aclucada d'ulls de les presons, són farcits de flors, perquè calmen els ulls de la gent jove, però no he matat el meu cavall, els homes no coneixen la remor de les paraules, una paraula és una abella que pica, que mata l'ànima sensible, l'al·lèrgia que mata el noi petit que gosa anar al bosc, just al costat, només un instant i la terra l'empassarà, la tempesta dins el cos del petit noi, imagina això, la tempesta dins el teu ventre i els teus intestins, d'una espina d'abella, però no em tancaran mai a la presó perquè hi ha les flors, la plaga de flors que t'ofeguen, que et trenquen els ossos, els teus ossos trencats pels colors de les flors, aquestes flors de vida, obertes com a boques, els mil alens de les flors, que em penetren les narius, desbrossen, busquen, furguen i miren dins del meu fur intern, i descobreixen que un dia jo havia estimat les flors, amb bogeria les havia estimades quan temps enrere tot era diferent, els pètals i les ales de les papallones, tot era menys rígid, tendre i dia, quan vaig estimar les flors, tenir els teus al teu costat, si goses quedar-t'hi massa temps l'argila se't menja i els nusos són infranquejables, la teva mare, els teus germans i els nostres rellotges, el mecanisme perfecte, havia cregut, a poc a poc, mentre avances, al seu costat, un es fa bonic, però més tard he entès que era tota una altra cosa, no és això, però tot el contrari, és quan ets sol, que tornes simple bonic, el que t'enlletgeix són els altres, els teus, la sang i els nusos, no en pots fugir, fins i tot al país de les illes, ben lluny, t'ho prometo, no en pots fugir, la solitud ho ha de ser tot, la cosa santa, i la veritat es revela aleshores, i capgirem les lleis del que és bell, i dius només el que és veritat, encara que tiris la sabata, davant vostre i els vostres nervis, les vostres terminacions nervioses, les vostres llagues, m'arrenco la proa, no sabeu el que és una llàgrima en mi, és una bomba, una bala, arrenqueu-me-la, el camí de la meva llàgrima, densa sal que s'encamina cap a la finestra tancada, que no pot sortir, que es torna folla de ràbia de no poder-se'n anar, caure, explotar un dia contra una rajola, trencar-la, hi ha l'aigua que entra i l'aigua que surt, el nostre poble ha estat engolit per l'aigua, un dia, i ja no hi ha estacions, jo era tot petit però me'n recordo com si fos aquest matí, la pluja ha degut ocupar el lloc del dia i de la nit, casa nostra era forta, el meu avi hi havia posat les pedres, pedres roges i tendres que trobava només vuit dies després d'obrir la terra, bones pedres, sang de bisó que es fa pedra per nosaltres, perquè del bisó s'aprofita tot, em deia, i les posava en cercle, sempre en cercle i per això casa nostra és d'aquesta mena de pell, era gran i fort, als seus braços hi tenia serps enlloc de venes, i va ser de les poques cases que no va sucumbir als embats de l'aigua, el meu avi patern havia estat amb els amerindis, hi va estar uns anys, ajudant-los contra els anglesos, i va aprendre les seves històries, i les seves cançons, aquestes pells són les pells de l'avi, la meva àvia paterna em va dir un dia em va dir ell hagués volgut que les tinguessis tu, em queden precioses aquestes pells, a mi, no és així?, em fan sentir home del pes que aguanto i tinc menys fred, però quan les tempestes encara no les tenia, perquè les guardava com un tresor, l'avi, la calor de la justícia, deia, durant unes hores el poble era un vaixell a mar oberta, es movia així, i volia saltar les onades i les mil i una dunes estellades de mar que el foradaven, el meu pare era tota una altra cosa, esgrogueït, prim, pels mugrons i les malalties de la mare, i el meu pare mirava de curar-la mentre li mamava per extreure'n el verí, el meu avi corria per aixoplugar-nos i corria de la manera que ho feia sempre per salvar les gallines de la fagina, sobretot abans que la boca no els arrenqui el cap i la sang no brolli del tot, perquè un cap sense cos?, és un poema sense primer vers, el primer vers de tots, el naixement del poema, decapitat, porta oberta a la infecció i aturada del poema, el calze de flor sense tija, el

sistema nerviós del poema, aquest poble amb els homes i dones de fang, sense rostre, sense roba, només cossos de fang, a la boca, fang, també, per l'aigua, i jo els cridava, l'aigua és vida, l'aigua és vida, abans de tota l'aigua només una mica abans l'olor de fred va entrar al poble, i ens va buscar un per un per tot arreu, reptant, descobrint tots els racons on ens amagàvem.